

slaaet, at Indenrigsministeren skal være forpligtet til at forhandle med Den almindelig danske Lægeforening eller andre Foreninger om Reglerne for Opnaaelse af Ret til at betegne sig som Speciallæge. Lægeforeningens hidtidige Virksomhed paa dette Omraade saavel som dens Stilling i det hele vil imidlertid gøre det naturligt, at Ministeriet drager Nytte af de Erfaringer, Foreningen sidder inde med, ligesom der naturligvis i fornødent Omfang maa forhandles med det lægevidenskabelige Fakultet, og efter Omstændighederne med videnskabelige Specialselskaber.

ad Stk. 2. I Overensstemmelse med det under Afsnit IX 5 a i Kommissionens Betænkning anførte mener man, at man ikke i Almindelighed kan forbyde Læger at udøve Tandlægegerning. Mange Sygdomme i Mundhule og Kæber, f. Eks. Sygdomme, som kræver operativ Indgriben, falder ubetinget ind under Lægernes Omraade; ligeledes maa disse kunne fjerne syge Tænder og Tandrester. Til saadan Virksomhed giver det lægevidenskabelige Studium Lægerne fyldestgørende Uddannelse. Paa den anden Side mener man, at Læger ikke bør være berettiget til at udføre de Dele af Tandlægegerningen, som forudsætter en særlig teknisk Uddannelse, som den almindelige Lægeuddannelse ikke giver.

Foruden at opretholde Tandlægelovens Bestemmelse om, at en Læge ikke maa betegne sig som Tandlæge eller sin Virksomhed som Tandlægevirkosomhed, medmindre han har bestaaet Tandlægeeksamen eller en særlig Prøve i Tandlægevirkosomhed, foreslaar man herefter, at en Læge uden saadan Eksamen eller Prøve ikke maa udføre de Dele af Tandlægevirkosomheden, som udkræver en særlig teknisk Kunnen: Tandfyldning, Rodbehandling, Anbringelse af uaftagelige Tænder, Krone- og Broarbejder, Tandreguleringsarbejder o. lign.

Man har overvejet, hvorvidt der — ligesom med Hensyn til Retten til at udøve konservativ Tandbehandling — iøvrigt bør fastsættes eller i hvert Fald skabes Hjemmel til at fastsætte visse Begrænsninger i Lægens almindelige Ret til at udøve Lægegerning. Herom bemærkes nærmere følgende: Ved Lov Nr. 147 af 15. April 1930 om Brugen af Røntgenstråler m. v. er der truffet Bestemmelse til Sikring af forsvarlige Forhold ved Udførelse og Drift af Anlæg til Frembringelse

af Røntgenstråler og ved Anvendelse af Radium og højfrekvente Strømme i lægevidenskabeligt Øjemed. Ogsaa paa andre Omraader kan der fremkomme Behandlingsmaader, hvis Anvendelse er saa farlig, og som forudsætter en saa stor saglig Indsigt og Dygtighed, at den ikke vil kunne forudsættes hos enhver Læge, men kun hos dem, der har gennemgaaet en særlig Uddannelse paa vedkommende Omraade. Endvidere findes der visse Behandlingsmaader, som det kan være betænkeligt, at enhver Læge kan udføre, fordi Adgangen hertil kan føre til Misbrug, f. Eks. Fremkaldelse af Aborter. Ifølge den norske Lægelovs § 3 kan Kongen efter Forslag fra det medicinske Fakultet og Medicinalstyrelsen bestemme, at visse Undersøgelses- og Behandlingsmaader, som kan medføre Fare for den syges Liv og Helbred, og til hvis Anvendelse det er nødvendigt at have en særlig Uddannelse udover den, som forlanges for at faa medicinsk Embedseksamen, kun skal kunne udøves af Læger, som har særlig Autorisation dertil. Af den paagældende Kommissionsbetænkning fremgaar det dog, at denne Bestemmelse kun tager Sigte paa saadanne Behandlingsmaader, hvis Udførelse kræver særlige Kunderskaber, men ikke paa Indgreb eller Behandlinger, som enhver Læge kan foretage, men hvis Udøvelse bliver samfundsskadelig, »naar de ikke finder Sted for at raade Bod paa eller forebygge Sygdomme, men af andre Grunde, som er i Strid med Moral og gældende Love, f. Eks., hvis en Læge uden videnskabelig Indikation fremkalder kunstig Abort eller foreskriver bedøvende eller berusende Midler til Brug som Nydelsesmidler«.

Om end det maa erkendes, at der kan opstaa Trang til at indføre Begrænsninger i Omfanget af Lægens jus practicandi, mener man dog ikke, at saadan Trang er til Stede i Øjeblikket, idet man ikke kan paapege Kure eller Behandlingsmaader, som det maa siges at være absolut uforsvarligt at lade enhver Læge have Adgang til at anvende. Man har overvejet, hvorvidt der af Hensyn til en mulig senere opstaaende Trang allerede nu bør skabes Hjemmel til ad administrativ Vej at fastsætte Begrænsninger af den heromhandlede Art, saaledes at det kunde undgaas at udfærdige en særlig Lov, hver Gang der blev Spørgsmaal om Indførelse af saadanne Bestemmelser. Man mener dog, at Spørgsmaalet om at begrænse Lægers almindelige Ret til at udøve Lægegerning